

[Karlskov Jensen.]

lægemidler, er underkastet sundhedsstyrelsens kontrol. Sådan må det nok være.

Om de områder, der inddrages under kontrollen, så er de rigtige, eller om de er mere eller mindre omfattende end nødvendigt, det kan vi nok se på under udvalgsarbejdet. Der er jo ikke tale om en slækkelse af kravene med hensyn til sikkerhed og bivirkninger, eller der må ikke være tale om det.

Lovforslaget har altså en side, der vender ud imod EF-fællesskabet, og hovedformålet er, og sådan læser jeg også lovforslaget, at sikre befolkningen imod, at vi oversvømmes af medicin og præparater fra de EF-lande, der har en mindre kontrol og derfor mindre sikkerhed i denne forbindelse, end vi har det og ønsker at have det. Jeg er meget tilfreds med indenrigsministerens forslag i denne henseende.

En anden vigtig side af forslaget rummer en liberalisering, der kommer til udtryk i den fleksibilitet, der er indbygget i disse bestemmelser. Der er, som det tidligere er nævnt herfra, ikke tale om, at man på forhånd udelukker hverken homøopatiske midler eller naturmediciner, når bare der er sikkerhed for, at de ikke kan medføre skade på patienterne.

Der sker jo en stadig udvikling på medicinområdet. Der sker stadig nye landvindinger med hensyn til medicinernes virkninger og eventuelle bivirkninger, og derfor må en lovgivning på dette område altså være temmelig fleksibel. Når man tager det i betragtning, kan man vel acceptere de mange bemyndigelser, der ligger i lovforslaget. Personlig er jeg ikke i princippet særlig glad for mange bemyndigelser i en lov, men her står vi nok — det gør vi desværre ofte, når vi kommer til praksis — med et område, hvor det både er hensigtsmæssigt, og hvor det vel i og for sig også er nødvendigt.

Et tredje hovedprincip i lovforslaget er, at lægemidler skal underkastes de samme regler for fremstilling, for forhandling og for kontrol, uanset om de er fremstillet på apotek eller de er fremstillet på fabrik, uanset om det er danske præparater, eller det er udenlandske præparater. Jeg synes, det er et rigtigt princip, og jeg synes, det er et godt princip, men jeg kan måske have mine tvivl om, hvorvidt man ikke et enkelt sted i lovforslaget kommer til at bryde dette princip.

Det vil jeg gerne vende tilbage til lidt senere.

Jeg har sat et spørgsmålstegn ved ordet „varer“ i § 1. Jeg synes, det er et lidt ejendommeligt udtryk, men vi kan jo under udvalgsarbejdet se på, hvad der ligger i det, og hvad der ligger af afgrænsning i det, men princippet er jo, at alene levnedsmidler og nydelsesmidler og kosmetiske varer er undertaget sammen med visse foderstoffer.

Spørgsmålet om etikettering af mediciner har været nævnt af hr. Camre, og jeg tror også, den foregående taler var inde på det. Hr. Camre var tilfreds, forstod jeg, med de bestemmelser, der er nedfældet i lovforslaget om særnave i forhold til fællesnavne. Jeg føler mig knap så sikker. Jeg føler mig ikke sikker på, om de bestemmelser, der er nedfældet her i lovforslaget ikke lettere vil kunne medføre forvekslinger, hvor der er tale om rekvisition pr. telefon, end de nugældende bestemmelser. Men det er jo detaljer, naturligvis vigtige detaljer, og det er først og fremmest ting, som det vil være praktisk måske at se på under udvalgsarbejdet, og dem vil jeg gerne vende tilbage til dér. For én ting er jo naturligvis, om der er sikkerhed og absolut sikkerhed for indholdet og virkningen af de stoffer, der findes i æsken eller flasken. En anden ting er, at vi naturligvis også må sigte imod at hindre, at der kan ske forvekslinger og som følge deraf ulykker.

Jeg burde måske sige i forbindelse med spørgsmålet om etikettering, at jeg har lagt mærke til, at det også er fremført — i betænkningen, mener jeg det er, ellers er det i bemærkningerne til lovforslaget — at Verdenssundhedsorganisationen sådan set, mener jeg, går ind for det samme synspunkt som det, jeg har prøvet at gøre gældende her, altså i modsætning til det, der ligger i lovforslaget.

Der er nogle bestemmelser, som jeg gerne lige vil nævne til sidst; det er bestemmelserne om dyrlægenes forhold, hvor man i § 45 foreskriver, hvor meget dyrlægerne må medtage, og hvor meget de ikke må medtage, og tilsvarende er der en bestemmelse om, at man ophæver dyrlægenes dispenseringsret. Jeg ved ikke, hvor meget det sidste betyder, men det første vil jeg gerne opholde mig en lille smule ved, fordi vi jo befinder os i grænseområder, når det drejer sig om hu-